

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.374 van 29 maart 2017
in de zaak A. 221.560/XIV-37.332**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 3. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Vaderlandstraat 32
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 20 februari 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 180.848 van 17 januari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 27 februari 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schending van de artikelen 48/7 en 57/6/2 van de wet van

15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) aangevoerd en vermogen dit niet voor het eerst te doen in de graad van administratieve cassatie. De verzoekers kunnen zich in een administratief cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig beroepen op artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen’. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest dat uit de stukken in het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat eerste verzoeker niet in staat was zijn relaas naar voor te brengen, niettegenstaande hij wel melding heeft gemaakt van het feit dat hij onder invloed was van medicatie, zijn advocaat heeft gewezen op het feit dat hij de vorige keer had verteld dat eerste verzoeker aan een zware PTSD leed en het medisch attest van een psychiater”(onder andere) stelt de verzoekende partij ‘ook kinderlijk [is], naïef en er (...) duidelijk cognitief vervals is’”. Het bestreden arrest voldoet op dit punt aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. In de mate dat de verzoekers thans, middels verwijzingen naar medische attesten, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en rapporten van het UNHCR, trachten aan te tonen dat eerste verzoekers medische toestand hem wel degelijk kan hebben verhinderd om eenduidige verklaringen af te leggen, raakt hun uiteenzetting de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg in het land van herkomst betreft, moet er in de eerste plaats op worden gewezen dat het bestreden arrest werd genomen in het kader van een asielaanvraag en niet naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de aanvankelijk bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker wordt daaromtrent vastgesteld dat uit zijn verklaringen en uit het neergelegde attest van een Kosovaarse dokter blijkt dat hij voor zijn medische problemen in het verleden toegang had tot de Kosovaarse gezondheidsinstellingen en dat uit niets blijkt dat hij er bij een terugkeer niet opnieuw toegang tot zou krijgen, temeer daar hij op de hoogte is van het bestaan van een psychiatrisch ziekenhuis in Prishtinë. Het loutere gegeven dat de psychiater bij wie eerste

verzoeker in behandeling is heeft geattesteerd dat de prognose bij een terugkeer naar zijn land van herkomst “zeer, zeer, zeer beperkt is” doet geen afbreuk aan de wettigheid of de juistheid van de vaststelling in het bestreden arrest dat de verzoekers geen ander licht werpen op de vaststellingen in de (aanvankelijk) bestreden beslissingen dat uit niets blijkt dat eerste verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet opnieuw toegang zou kunnen krijgen tot de Kosovaarse gezondheidsinstellingen.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekers zich thans voor het eerst beroepen op een schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet (*supra*, punt 1), gaan zij eraan voorbij dat zowel in de aanvankelijk bestreden beslissingen als in het bestreden arrest op gemotiveerde wijze wordt vastgesteld dat de verzoekers een beroep kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Daarmee wordt net aangegeven dat “er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”, zoals wordt voorgeschreven door die bepaling.

In de mate dat de verzoekers aanvoeren en trachten aan te tonen dat zij wel degelijk een aannemelijke verklaring hebben aangebracht voor de in de aanvankelijk bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, raakt hun uiteenzetting de grond van de zaak. Waar zij vervolgens betogen dat “de bijkomende aangehaalde tegenstrijdigheden zeer klein zijn”, richten zij hun kritiek tegen de aanvankelijke bestreden beslissingen. Ook de kritiek van de verzoekers betreffende de beoordeling van het door hen aangebrachte vonnis, raakt de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden, noch om de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissingen te beoordelen.

Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 600 euro, elk voor een derde.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negenentwintig maart tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams